

løbig kun haft en halv Snes Patienter. Og den Smule, han kan tjene ved at skrive i Tidsskrifter, forslaar jo ikke meget. Men det kommer vel.«

»Og du selv, Meta? Hvordan gaar det dig? Det taler du ikke noget om.«

»Aa, med mig er det en anden Sag. Jeg har mit Hus at passe. Jeg ønsker nu bare, at vi maa faa Lov til at blive her. Men dersom Povl ingen Praksis faar, bliver vi jo nødt til at rejse endnu længere bort. Saa maa vi udvandre.«

»Kære — det tænker I da ikke paa?«

»Ja, hvad skal vi gøre? Povl har nogen Familje i Avstralien. Han mener, at det maaske kan hjælpe ham til at komme i Vej derovre. Vi har ogsaa hørt, at der skal være Mangel paa ordenlige Læger. Og en samvittighedsfuld og dygtig Læge, det er min Mand. Det er skammeligt at sige andet om ham.«

Jytte var paany et Øjeblik blevet borte i sine egne Tanker.

»Avstralien! Aa ja . . . hvorfor i Grunden ikke? Ny-Zealand, ikke sandt? Jeg har altid været lidt forelsket i det Navn. Jeg synes, det lyder saa forjættelsesfuldt. Og saa er det altsammen saa dejlig langt borte.«

»Ja, Tak skal du ha'! Jeg bliver dog helst hjemme,« begyndte Meta, men skræmtes i det samme op ved Lyden af et Ur, der slog. »Nej, nu maa jeg hjem, Jytte.«